

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124210010
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8124210010.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Kataríny Krochtovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Martina Barnová, advokátka, so sídlom Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17Csp/179/2024-77 zo dňa 21. marca 2025, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:

„I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 886,07 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 886,07 EUR od 06.12.2024 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015, v časti [3] Poplatky súvisiace s poskytnutým úverom v bode 3.1. v znení:

„S poskytnutým úverom Lepšia splátka súvisia nasledujúce poplatky:

1. upomienka po omeškaní splátky: 10,00 EUR

2. upomienka po omeškaní splátky: 25,00 EUR.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015, v časti [4] Ďalšie zmluvné dojednania v bode 4.4. v znení:

„Banka a Dlužník/Spoludlužník sa dohodli, že Banka si môže započítavať svoje pohľadávky zo ZoÚ voči pohľadávke Dlužníka/Spoludlužníka z ktoréhokoľvek Účtu alebo vkladu vedeného Bankou. Banka je z tohto dôvodu zároveň oprávnená nevykonať akýkoľvek prevod peňažných prostriedkov, či inak neumožniť Dlužníkovi/Spoludlužníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek Účte Dlužníka/Spoludlužníka alebo s vkladom Dlužníka/Spoludlužníka, s čím Dlužník/Spoludlužník podpisom ZoÚ súhlasí.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015, v časti [5] Záverečné ustanovenia v bode 5.8. v znení:

„Dlžník/Spoludlžník súhlasí, aby sa ich platby započítavali v nasledujúcom poradí: a) poplatky podľa ZoÚ, b) úrok z omeškania, c) zmluvný úrok z Úveru, d) splátka istiny Úveru, pričom platí, že v prípade viacerých pohľadávok Banky voči Dlžníkovi/Spoludlžníkovi sa platby Dlžníka/Spoludlžníka započítavajú najskôr na pohľadávky skôr splatné.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VI. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015, v Obchodných podmienkach pre spotrebiteľské úvery účinných od 13.06.2015, v časti V. Čerpanie úveru, jeho úroky a poplatky v bode 5.8. v znení:

„Ak sa úver stane predčasne splatným v zmysle bodu 6.8 OP, Banka úročí predčasne splatnú časť úveru dohodnutou Úrokovou sadzbou, ako aj zákonným úrokom z omeškania, a to odo dňa, keď sa úver stal predčasne splatným až do okamihu úplného splatenia predčasne splatného úveru.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VII. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015, v Obchodných podmienkach pre spotrebiteľské úvery účinných od 13.6.2015, v časti VIII. Záverečné ustanovenia v bode 8.4. v znení:

„Dlžník a Spoludlžník je povinný oznámiť Banke všetky okolnosti, ktoré môžu negatívne ovplyvniť jeho schopnosť plniť záväzky zo ZoÚ, najmä to, že bolo začaté súdne, rozhodcovské, konkurzné, exekučné alebo iné konanie týkajúce sa jeho majetku. Dlžník a Spoludlžník zodpovedá za škodu, ktorá Banke vznikne v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VIII. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 24.8.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 5.000 EUR. Žalobkyňa úver v plnom rozsahu čerpala a následne úver predčasne splatila.

Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že na predmetný úver dopadá sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ZoSÚ) minimálne z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ - uvedenia všetkých predpokladov potrebných pre výpočet RPMN. V bode 2.2 sa síce uvádzajú základné parametre úveru, avšak je zrejmé, že tieto údaje nepredstavujú jednoznačné a zrozumiteľne podané informácie o predpokladoch pre výpočet RPMN. Nesprávny je aj údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť za úver podľa totožného ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. V tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-677/23 zo dňa 23.01.2025, z ktorého vyplýva, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.

Žalovaný nereagoval na žalobkyňou vytykané hrubé porušenie povinnosti s odbornou starostlivosťou skúmať jej úveruschopnosť pred poskytnutím úveru, čím sa toto jej tvrdenie stalo prakticky nesporné, resp. žalovaný nepreukázal, že dodržal povinnosti vyplývajúce z § 7 ZoSÚ skúmať úveruschopnosť a bonitu žalobkyne. Uvedené tak predstavuje hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, čoho dôsledkom je v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ taktiež bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

Keďže s ohľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému iba sumu vo výške rovnajúcej sa poskytnutým finančným prostriedkom z úveru, žalobkyňa preplatila úver (jeho istinu predstavujúcu poskytnuté finančné prostriedky) o sumu 886,07 EUR, čo v konečnom dôsledku predstavuje rozsah jej plnenia v prospech žalovaného bez právneho dôvodu.

K vznesenej námietke premlčania prvoinštančný súd uviedol, že zo skutkových tvrdení žalobkyne, na ktorých podporu predložila listinný dôkaz v podobe prehlásenia Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, vyplýva, že žalobkyňa sa o potenciálnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela najskôr 01.02.2023, kedy sa obrátila na uvedené združenie. Objektívnu premlčaciu dobu súd posudzoval ako 10 – ročnú, a to aj s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 LH c/a Profi Credit Slovakia s.r.o.

Prípustnosť žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok súd prvej inštancie vyvodil z § 137 písm. c) CSP v spojení s § 298 CSP, ako aj v spojení s § 53 a § 53a Občianskeho zákonníka a podporne aj § 11 ods. 4 ZoSÚ. Súd pri každej so žalobkyňou špecifikovaných zmluvných podmienok dospel k záveru o naplnení znakov neprijateľnosti v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom v každom jednom prípade súd zistil, že totožné resp. obdobné zmluvné podmienky boli už súdmi právoplatne vyhlásené za neprijateľné podmienky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňou špecifikované zmluvné

dojednania spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto ich výrokmi III. až VII. určil za neprijateľné zmluvné podmienky.

Žalovaným prezentované úvahy o šikanóznom spôsobe výkonu práva žalobkyne neboli v konaní preukázané. Súd vidí zjavný motív žalobkyne podať žalobu práve s ohľadom na to, že sa domnievala, že zmluva má nedostatky, ktoré spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom jej žaloba nebola len akademickou alebo nedotýkajúcou sa konkrétnych porušení jej spotrebiteľských práv, ale jedným z uplatnených nárokov je dokonca i nárok na plnenie - vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie nevzhladol dôvod na vyslovenie, že by v danom prípade malo iniciovanie sporu žalobkyňou s odstupom času od splatenia úveru šikanóznym charakter, alebo bolo v rozpore s dobrými mravmi.

K nevykonaniu navrhnutých dôkazov súd prvej inštancie uviedol, že nepovažoval za potrebné vykonať dokazovanie ohľadom prepočtu hodnoty RPMN jednak z dôvodu, že sa absenciou tejto náležitosti nezaoberal, keďže zistil iné dôvody, pre ktorý sa má dotknutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako aj z dôvodu, že žalobkyňa vôbec ani nenamietala nesprávnosť hodnoty RPMN v zmluve. Výsluch žalobkyne ku kontraktačnému procesu a motívom podania žaloby súd taktiež nepovažoval za nevyhnutné vykonať. Žalobkyňa súdu poskytla svoje tvrdenia a podložila ich aj listinným dôkazom - prehlásením združenia.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňu ako plne úspešnej strane v spore priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e) f) a h) CSP. Argumentoval, že počas trvania úverového vzťahu žalobkyňa nerozporovala žiadnu náležitosť zmluvy o úvere, ani iné dohodnuté zmluvné podmienky. Žalobkyňa úver nepreplatila. Hoci podľa zmluvy o úvere mala celkovo uhradiť na úver sumu 9.470,35 EUR, reálne zaplatila iba sumu 5.886,07 EUR. K požiadavke na uvedenie všetkých predpokladov použitých pri výpočte RPMN poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2021 sp. zn. 7Cdo 183/2020 (R 86/2021). Žalovaný uviedol, že rozhodnutie vo veci C-677/23 o konkrétnom spôsobe a forme uvedenia predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluve mlčí, v dôsledku čoho žalovaný namietá aplikovateľnosť tohto rozhodnutia na daný prípad. Neobstojí ani vytknutie súdu (ods. 41 napádaného rozsudku) o absencii údajov o dni čerpania úveru a o chybnej celkovej čiastke úveru vo výške 9.470,35 EUR ($96 \times 100 = 9.600$ EUR), keďže tá bola v zmluve o úvere uvedená v prospech žalobkyne.

K poplatku za upomienku uviedol, že ide o bežne účtovaný poplatok a poukázal na jeho funkcie. Žalovaný má za to, že započítanie pohľadávok (čl. 4.4 zmluvy) sa nijako neodchyľuje od zákonných ustanovení § 580 a 581 OZ o započítaní pohľadávok. Započítavanie pohľadávok prednostne na príslušenstvo je podľa žalovaného prípustnou modifikáciou zákonom všeobecne stanoveného spôsobu započítavania čiastočných plnení peňažného dlhu prednostne na istinu. V úverovej zmluve bol s dlžníkom dohodnutý spôsob započítavania splátok „prednostne na príslušenstvo“. K úročeniu uviedol, že kumulácia úrokov je viazaná na pôvodnú (a nie predčasnú) splatnosť úveru, t.j. tak aby veriteľ zinkasoval to, na čo by mal nárok, ak by dlžník plnil riadne a včas. Taktiež aj namietané zmluvné ustanovenie o povinnosti dlžníka oznámiť začatie súdnych, konkurzných, exekučných alebo iných konaní, týkajúcich sa jeho majetku, je plne v súlade so zákonom o bankách a nespôsobuje u žalobkyne značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach.

Pokiaľ ide o uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalovaný naďalej trvá na vznesenej námietke premlčania. Skutkové a právne okolnosti prejednávanej veci a okolnosti v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.4.2021 vo veci C-485/19, na ktorý poukazuje súd prvej inštancie sú diametrálne odlišné. V prvom rade sa žalobca nedomáha vydania plnenia poskytnutého na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ale na základe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný nesúhlasí s argumentmi súdu, ktoré majú odôvodňovať plynutie desaťročnej premlčacej doby namiesto trojročnej. Poukázal na prijatý zákon č. 108/2024 Z. z., na základe ktorého bol doplnený Občiansky zákonník o nové ustanovenie § 53e OZ, účinné od 1.7.2024.

Záverom namietal nevykonanie navrhnutého dôkazu – výsluchu žalobkyne. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nepovažuje za dostatočné. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu zotrvala na tom, že zmluva o úvere neobsahuje predpoklady použité na výpočet RPMN s poukazom na rozsudok Súdneho dvora vo veci C – 677/23. K jednotlivým neprijateľným podmienkam poukázala na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov. Žalobkyňa napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a navrhla ho preto potvrdiť.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom, inou vadou konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nevykonaním dôkazu, nesprávnym právnym posúdením, nesprávnym skutkovým zisteniam, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (k tomu pozri II.ÚS 78/05).

7. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou bola dňa 24.8.2015 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 5.000 EUR, ktorý mala splatiť v 96 mesačných splátkach po 100 EUR mesačne.

V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským podľa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň nebolo sporné, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa príslušných ustanoví zákona o spotrebiteľských úveroch.

8. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o porušení jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), s touto nie je možné stotožniť sa. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom odmietnutia spravodlivosti. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Pod procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9. K námietke inej vady, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd poznamenáva, že tento odvolací dôvod dopadá na také pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod zostávajúce odvolacie dôvody. Takéto pochybenia sa stávajú relevantnými až za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto vadou môže byť napríklad nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami v zmysle ust. § 193 CSP alebo napríklad posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu v zmysle ust. § 194 ods. 2 CSP, alebo akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné

pod ostatné odvolacie dôvody a mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebola odvolacím súdom zistená iná vada v konaní, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom túto odvolateľ v podanom odvolaní ani nijako bližšie nekonkretizoval. Zostala teda iba v podobe všeobecne formulovaného odvolacieho dôvodu, ktorý nebolo možné bližšie odvolacím súdom preskúmať.

10. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP odvolací súd konštatuje, že nielen súdnou praxou, ale aj teóriou práva je ustálené, že dokazovanie v súdnom spore prebieha vo viacerých fázach - od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených a navrhnutých dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán sporu na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Ak však súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (pozri nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 350/08 zo dňa 30.9.2010).

Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo nevykonal žalovaným navrhované dôkazy. Preukazovanie správnosti RPMN uvedenej v zmluve by nič nezmenilo na konečnom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodov absencie predpokladov pre výpočet RPMN a hrubého porušenia povinnosti s odbornou starostlivosťou skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a všetky podstatné skutkové tvrdenia, ktoré súd potreboval pre zistenie skutkového stavu, žalobkyňa poskytla v žalobe a vyjadreniach.

11. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

12. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Podľa odvolacieho súdu nedošlo k naplneniu žiadneho z uvedených odvolacích dôvodov.

13. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku. Žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Odvolačný súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za konzistentné a logické, pričom konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti a v nadväznosti na námietky žalovaného v podanom odvolaní uvádza nasledovné (§ 387 ods. 2 CSP):

14. K odvolacím námietkam voči I. výroku napadnutého rozsudku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe Zmluvy o úvere odvolací súd uvádza nasledovné: Súdny dvor Európskej únie rozsudkom z 23.01.2025 vo veci C-677/23 rozhodol tak, že cit.: „Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.“

Vzhľadom na vyššie uvedený záver Súdneho dvora Európskej únie sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že bod 2.2 Zmluvy o úvere obsahuje len všeobecné rámcové okolnosti používané pri výpočte RPMN a nepredstavuje konkrétne vyjadrené predpoklady pre výpočet RPMN.

V tomto smere treba vychádzať z článku 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, podľa ktorého ročná percentuálna miera nákladov, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov (čerpania, splátky a poplatky), budúcich alebo súčasných, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I., časti I. Podľa odsek 2 článku 19 tejto smernice, na účel výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa určia celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o úvere a iných poplatkov, okrem kúpnej ceny, ktorú je povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo služieb bez ohľadu na to, či sa transakcia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpanie, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpanie a ostatné náklady.

Pokiaľ ide o slovenské právo, treba konštatovať, že predpoklady pre výpočet RPMN sú súčasťou údajov, ktoré sa komponujú do vzorca pre výpočet RPMN a tento vzorec - tzv. základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej, je uvedená v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z..

Vychádzajúc z týchto zdrojov treba konštatovať, že do výpočtu RPMN sú zahrnuté všetky náklady spojené s úverom, teda výška úveru, ktorý poskytne, doba splácania úveru, náklady spojené s poskytnutím úveru (ako napríklad spracovateľský poplatok, poistenie), výška mesačných splátok, úroková sadzba, ako aj poplatky spojené s úverom, a to buď jednorazové poplatky, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť na začiatku alebo v priebehu úverového vzťahu, alebo pravidelné poplatky, ktoré spotrebiteľ platí mesačne spolu so splátkou úveru alebo v akejkoľvek inej periodicite, teda napríklad poistenie úveru.

Tieto údaje však predmetná zmluva o úvere, ktorá bola medzi sporovými stranami uzavretá, neobsahuje, v pre spotrebiteľa, zrozumiteľnej, transparentnej a jasne označenej podobe, pričom v bode 2.2, posledný odsek je len všeobecne uvedené, cit.: „Predpoklady výpočtu RPMN: RPMN bola vypočítaná za predpokladu, že Dlužníkovi bude poskytnutý Úver v schválenej výške jednorazovo v deň uzavretia ZoÚ, ZoÚ zostane platná dohodnutý čas a Dlužník/Spoludlužník a Banka budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených ZoÚ. Na účely výpočtu RPMN sa použili celkové náklady Dlužníka spojené so ZoÚ s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v ZoÚ.“ Podľa názoru odvolacieho súdu však takáto identifikácia predpokladov RPMN, v zmysle vyššie uvedeného, nepredstavuje skutočné predpoklady pre výpočet RPMN, ale len všeobecný rámec, ktorý sa používa pri výpočte RPMN.

Žalovaný síce tvrdil, že žalobkyni bola odovzdaná aj ďalšia zmluvná dokumentácia, avšak uvedené tvrdenie nepodložil žiadnymi dôkazmi.

Za týchto okolností je preto potrebné konštatovať, že predmetná spotrebiteľská zmluva nespĺňa požiadavky vo vzťahu k povinnosti zakotvenej v § 9 odsek 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu zavretia predmetnej zmluvy o úvere, a to v podobe uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Takáto absencia špecifikácie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN nekorešponduje s rozsudkom Súdneho

dvora Európskej únie aplikovateľným v tejto veci sp. zn. C-677/23 z 23.01.2025, z ktorého vyplýva (v zmysle vyššie uvedeného), že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. Z tohto rozhodnutia Súdneho dvora aj z citovaného slovenského právneho predpisu taktiež vyplýva, že uvedenie len samotnej percentuálnej sadzby RPMN (v prejednávanej veci 20,00 % p.a.) nepostačuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že absencia špecifikácie predpokladov použitých pre výpočet RPMN má dôsledok uvedený v § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, teda pre nedodržanie § 9 odsek 2 písm. k) ZoSÚ sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Na vyslovenom závere nič nemení ani námietka žalovaného o neaplikovateľnosti rozsudku Súdneho dvora vo veci C – 677/23. Odvolací súd nevidí dôvod, prečo by sa uvedený rozsudok nemal vzťahovať aj na prejednanú vec, najmä za stavu, keď aj skutkové okolnosti v oboch prípadoch sú rovnaké. Predpoklady pre výpočet RPMN tak vo veci, ktorá bola predmetom prieskumu Súdneho dvora, ako aj tomto konaní, sú vyjadrené vágnym, popisným spôsobom bez konkrétnych údajov, na základe ktorých žalovaný RPMN vypočítal. Preto pokiaľ Súdny dvor vo veci C-677/23 mal za to, že takýto spôsob vyjadrenia predpokladov použitých pre výpočet RPMN nepostačuje, niet dôvodu, aby tomu bolo inak v tejto veci.

15. Súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru aj podľa ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ, a to z dôvodu hrubého porušenia povinnosti s odbornou starostlivosťou skúmať schopnosť žalobkyne splácať úver v zmysle § 7 odsek 1 ZoSÚ. Žalovaný v súdnom konaní neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa vysvetlenia, ako zistil, overil a vyhodnotil bonitu žalobkyne pred uzavretím úverovej zmluvy.

Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnem rozhodnutí. Identifikácia, či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné, sa vykoná podľa toho, či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Nespornosť skutkového tvrdenia je daná buď de facto alebo de iure. De facto je skutkové tvrdenie nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé, alebo ak protistrana uvedie rovnaké skutkové tvrdenie. De iure je skutkové tvrdenie nesporné, ak sa aplikuje právna domnienka uvedená v § 151 ods. 1. Podľa tejto domnienky platí, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec (ak sa k tvrdenej skutočnosti nevyjadřila), alebo ak ho síce poprela, avšak neúčinne. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie (napr. o tom, že žaloba je úplne nedôvodná), z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdným protistranou. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, 1752 s., s. 619 - 621: M. Tomašovič).

Civilné sporové konanie je konštruované pomerne formálne a procesná zodpovednosť za výsledok sporu je prvom rade na stranách sporu. Strany sporu majú povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré svedčia v ich prospech, resp. poprieť skutkové tvrdenia protistrany. Pokiaľ tak neurobia, výsledkom je ich neúspech v spore.

Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že žalovaný žiadnym spôsobom neskúmal jej bonitu, čím hrubo porušil povinnosť podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Žalobkyňa ďalej uviedla, že v čase podpisu úverovej zmluvy bola rozvedená, starobná dôchodkyňa so starobným dôchodkom vo výške 256 EUR a nákladmi na bývanie vo výške 110 EUR. Žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie toto skutkové tvrdenie žalobkyne nepoprel. Odvolací súd pripomína, že povinnosť preukazovať vynaloženie odbornej starostlivosti zaťažuje veriteľa (ust. § 7 ods. 15 písm. b) ZoSÚ). Preto mal súd prvej inštancie v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP tieto skutkové tvrdenia za nesporné. Ak teda bolo tvrdenie žalobkyne o tom, že žalovaný žiadnym spôsobom neskúmal jej bonitu nesporné, súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému, aj právne záveru o hrubom porušení povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ a správne aplikoval ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, v zmysle ktorého sa v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

Odvolací súd zároveň poznamenáva, že pokiaľ by bol žalovaný, ako veriteľ, pred poskytnutím úveru postupoval s odbornou starostlivosťou, tak už z údajov tvrdných žalobkyňou, sa pri výške dôchodku 256 EUR mesačne, javí poskytnutie úveru s mesačnou splátkou 100 eur skutočne ako neodborné a žalovaný sa musí byť vedomý, že pri nesplnení tak závažnej zákonnej povinnosti, ako je skúmanie

bonity pred poskytnutím úveru, bude znášať následky porušenia tejto povinnosti v podobe záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že z vyjadrení žalovaného skutočne nevyplýva ako zisťoval, overoval a vyhodnotil bonitou žalobkyne, pričom táto pokiaľ mala náklady na bývanie 110 EUR a splátku úveru 100 EUR, tak zostatok jej príjmu, t.j. suma 46 eur reálne nemohla postačovať ani na jej základnú existenciu.

16. Ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je absencia údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, a to celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je ako celková čiastka, ktorú má klient zaplatiť uvedená suma 9.470,35 EUR, avšak ako správne podotkol súd prvej inštancie, pri počte splátok 96 vo výške 100 EUR, je celková suma, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť 9.600 EUR.

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/287/2020 zo dňa 30.6.2022 (R 49/2022): „Aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť údaje uvedené v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarcia chráni spotrebiteľa a napĺňa účel sledovaný právnou úpravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach v tomto prípade úverovej zmluvy v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť zoznámiť sa so skutočným obsahom právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednania a aké sú jeho práva a záväzky z toho plynúce. Ak by sa pripustil výklad, že akýkoľvek údaj (teda aj chybný) uvedený v zmluve spĺňa podmienky § 9 ods. 2 cit. zákona, stratilo by toto ustanovenie zmysel. ... Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákon o spotrebiteľských úveroch).“

Odvolací súd v súvislosti s touto zákonnou náležitosťou poukazuje na to, že nie je správne tvrdenie žalovaného, že tento údaj bol uvedený v prospech žalobkyne. V zmluve je uvedená nižšia čiastka (9.470,35 EUR) ako mala spotrebiteľka v skutočnosti zaplatiť (9.600 EUR), čo znamená, že spotrebiteľke bola daná nesprávna a zavádzajúca informácia o tom, že celkovo má zaplatiť menšiu sumu, ako v skutočnosti.

17. S prihliadnutím na skutočnosť, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie rozhodol správne aj vo výroku II., ktorým určil, že žalovaný je povinný vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie vo výške 886,07 EUR.

18. Súd prvej inštancie sa taktiež správne vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, keď správne na prejednávajúcu vec aplikoval plynutie 2 ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá plynie v rámci 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 odsek 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vo všeobecnosti pri posudzovaní plynutia subjektívnej premlčacej doby platí, že rozhodujúcim okamihom pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je nadobudnutie skutočnej vedomosti oprávneného subjektu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil na jeho úkor. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 51/2020 zo dňa 9.6.2020 uviedol, že posúdenie skutočnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa posudzuje vždy podľa konkrétnych skutkových okolností. V prejednávanej veci bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru nastupuje ex lege ako dôsledok porušenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa ako spotrebiteľ plnila nad rámec požičanej istiny, žalovaný ako dodávateľ služby prijal ako veriteľ od žalobkyne plnenie nad rámec zákona, preto sa bezdôvodne obohatil. To, že sa žalobkyňa dozvedela o tom, že už plnila viac ako mala a že došlo k bezdôvodnému obohateniu, zistila až po tom, čo bola zmluva predložená na posúdenie Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, dňa 1.2.2023. K tomuto momentu žalobkyňa nadobudla skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd taktiež poukazuje na to, že súdna prax týkajúca sa začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je už ustálená, o čom svedčí aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.9.2021 sp. zn. 5Cdo/299/2021 (R 14/2022), ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022 a, z ktorého vyplýva: „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorá je bezúročná a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve“. Preto aj odvolací súd

považoval odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty za nedôvodnú.

19. Čo sa týka objektívnej premlčacej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia, tak aj jej aplikácia prešla určitým názorovým vývojom pri posudzovaní úverových zmlúv, ktoré majú spotrebiteľský charakter. Súdny dvor uviedol v rozhodnutí C-485/19, že za okolností, o ktoré ide v prejednávanej veci, existuje nezanedbateľné riziko, že sa spotrebiteľ nebude počas lehoty na plnenie vyplývajúce z úverovej zmluvy dovoľávať svojich práv priznaných právom únie, keď k premlčaniu v trojročnej premlčacej dobe podľa § 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ sám nie je schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe zmluvnej podmienky. Potrebné je preto zohľadniť znevýhodnené postavenie spotrebiteľa, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a skutočnosť, že je možné, že spotrebiteľia nevedia o svojich právach, a preto Súdny dvor na prvú položenú prejudiciálnu otázku vo veci C-485/19 odpovedal tak, že: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice 93/13, alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“. Táto odpoveď Súdneho dvora na posudzovanie plynutia 3 alebo 10 premlčacej doby bola zásadná pre prijatie uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28.2.2022 pod sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktoré bolo uverejnené ako R 15/2022 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022, podľa ktorého „analogická aplikácia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22.4.2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky“. Na základe uvedeného potom odvolací súd musí konštatovať, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je irelevantné, či bezdôvodné obohatenie, ktoré získal dodávateľ na úkor spotrebiteľa, vzniklo v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok, alebo absencie obligatórných náležitostí úverovej zmluvy, vždy je potrebné v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 aplikovať analogicky 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu v úverových spotrebiteľských vzťahoch.

K odvolacej námietke týkajúcej sa odlišností skutkových okolností prejednávanej veci a okolností v rozsudku C-485/19 odvolací súd dáva do pozornosti, že Súdny dvor vo svojej odpovedi, citovanej vyššie, uviedol, že trojročná premlčacia lehota sa vzťahuje na žaloby podané spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008. Len pre úplnosť odvolací súd podotýka, že smernica Rady 2008/48/ES obsahuje požiadavky na podstatné náležitosti úverovej zmluvy.

K ust. § 53e Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazoval žalovaný v podanom odvolaní odvolací súd poukazuje na prechodné ustanovenie k zákonu č. 108/2024 Z.z., a to ust. § 879x, podľa ktorého ustanovenia tohto zákona sa použijú na právne vzťahy vzniknuté po 30. júni 2024, pričom zmluva v tejto veci bola uzavretá ešte dňa 24.08.2015, preto aplikácia tohto zákonného ustanovenia nie je v tejto veci dôvodná.

Na margo rozhodnutí súdov, ktoré žalovaný konkretizoval v podanom odvolaní s prívlastkom „rozhodovacia súdna prax“ odvolací súd uvádza, že rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 20Csp/241/2020 zo dňa 25.06.2021 na ktorý odvolateľ poukazuje nenadobudol právoplatnosť, nakoľko bol zrušený Krajským súdom v Prešove ako súdom odvolacím (sp. zn. 5CoCsp/33/2021 zo dňa 24.03.2022). Rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/133/2019 zo dňa 29.09.2020 síce bol Krajským súdom v Prešove ako súdom odvolacím potvrdený, avšak v danom prípade sa jednalo o inú skutkovú a procesnú situáciu, nakoľko v danom prípade spotrebiteľ bol zastúpený právnym zástupcom, pričom v priebehu súdneho konania ani len netvrdili úmysel dodávateľa. Čo sa týka rozhodovacej praxe Okresného súdu Levice, na ktorú poukazuje odvolateľ, tak táto nie je pre odvolací súd v tomto súdnom konaní nijako záväzná.

20. K odvolaniu žalovaného voči výrokom o určení neprijateľnosti konkrétnych zmluvných podmienok odvolací súd uvádza nasledovné:

Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväziť, či spotrebiteľská

zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoí ako celok. Súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života.

Občiansky zákonník v ustanovení § 53 odsek 1 priamo uvádza, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). S akoukoľvek neprijateľnou podmienkou upravenou v spotrebiteľskej zmluve sa spája sankcia neplatnosti, čo priamo vyplýva z ustanovenia § 53 odsek 5 Občianskeho zákonníka.

Samotná možnosť spotrebiteľa domáhať sa na súde ochrany proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom proti porušiteľovi vyplýva z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Možnosť určenia niektorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú, a teda neplatnú, vyplýva aj z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka.

21. Je potrebné konštatovať, že žalobkyňa uzatvorila typickú formulárovú zmluvu, ktorej obsah pripravil žalovaný, pričom žalobkyňa nemala možnosť zmeniť jej obsah. Rovnako tak nemala možnosť participovať na príprave zmluvných podmienok a musela ich buď prijať v takom rozsahu, ako ich pripravil dodávateľ alebo odmietnuť zmluvu ako celok, vrátane zmluvných podmienok. Možnosť ovplyvniť znenie zmluvných podmienok je iba fiktívna. Spotrebiteľské právo je preto určené na efektívne zamedzenie používania neprijateľných zmluvných podmienok. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku konfrontácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne vzhľadom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri konfrontácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosti spotrebiteľa. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa) ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t.j. či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že na strane žalobkyne nemožno prezumovať konanie v rozpore s dobrými mravmi, či zjavne šikanóznym výkonom práva iba z toho dôvodu, že sa žalobou obrátila na súd po 9 rokoch od zániku jej dlhu. Je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že to bol práve žalovaný ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní zmluvy o úvere nepostupoval v súlade s právnymi predpismi.

22. K určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 3 - Poplatky súvisiace s poskytnutým úverom, v bode 3.1. zmluvy o úvere, v znení: „S poskytnutým úverom Lepšia splátka súvisia nasledujúce poplatky: 1. upomienka po omeškaní splátky: 10,00 EUR, 2. upomienka po omeškaní splátky: 25,00 EUR“, odvolací súd uvádza, že odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že sa jedná o poplatok, ktorý nie je primeraný, predstavuje skrytú sankciu vo vzťahu k žalobkyňi. Poplatok umožňuje získať na úkor spotrebiteľa majetkový prospech, keďže žalovaný požaduje paušálne plnenie nad rámec skutočných a účelných výdavkov. Upomienka nemôže mať sankčný charakter. Sankčným dôsledkom neskorej úhrady splátky sú úroky z omeškania. Zmyslom upomienky je upozornenie a súčasne výzva pre dlžníka, aby si dodatočne splnil svoju povinnosť, s plnením ktorej je v omeškaní. Účelom zaslania upomienky nemôže byť získanie majetkového prospechu vo forme finančnej sankcie voči spotrebiteľovi ako dlžníkovi, ktorá by prinášala majetkový prospech dodávateľovi. Náklady spojené s vyhotovením upomienky a jej zasláním sú nepochybne nižšie ako poplatok vo výške 10 EUR a druhej upomienky 25 EUR. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia).

Ani skutočnosť, že poplatky za upomienky sú bežným účtovaným bankovým poplatkom, nekonvaliduje neprijateľnosť tohto poplatku. To, že k porušovaniu zákonných ustanovení dochádza v rovnakej forme zo strany viacerých subjektov, ešte nerobí z porušovania práva konanie súladné s právom.

Na margo určenia neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými už bolo uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, a to rozhodnutie

Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/18/2023 zo dňa 14.03.2024 (ktorým súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 19Csp/25/2022-177 zo dňa 27. februára 2023), rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 5Csp/35/2024 zo dňa 07.03.2025, či rozsudky uvádzané súdom prvej inštancie v bode 62. odôvodnenia jeho rozhodnutia.

23. V zmysle zmluvnej podmienky uvedenej v časti 4 - Práva a povinnosti zmluvných strán, v bode 4.4. Zmluvy o úvere, v znení: „Banka a Dlžník/Spoludlžník sa dohodli, že Banka si môže započítať svoje pohľadávky zo ZoÚ voči pohľadávke Dlžníka/Spoludlžníka z ktoréhokoľvek Účtu alebo vkladu vedeného Bankou. Banka je z tohto dôvodu zároveň oprávnená nevykonať akýkoľvek prevod peňažných prostriedkov, či inak neumožniť Dlžníkovi/Spoludlžníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek Účte Dlžníka/Spoludlžníka alebo s vkladom Dlžníka/Spoludlžníka, s čím Dlžník/Spoludlžník podpisom ZoÚ súhlasí“ si mohla banka (žalovaný) započítať svoje pohľadávky zo zmluvy voči pohľadávke žalobkyne z ktoréhokoľvek jej účtu alebo vkladu vedeného bankou. Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi neprijateľnosti uvedenými súdom prvej inštancie a odkazuje na ne. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný si v zmysle tohto zmluvného ustanovenia mohol započítať akúkoľvek sumu, ktorú on považoval za svoju pohľadávku. Mohlo pri tom ísť aj o sumy (a vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru aj išlo), na ktoré nemal nárok. Týmto ustanovením banka v podstate obmedzila slobodu žalobkyne nakladať so svojim majetkom. Táto podmienka umožňuje započítanie pohľadávok žalovaného ako dodávateľa bez jeho výslovnej notifikácie, čo je skutočne nutné považovať za rozporné s právnou úpravou zakotvenou v § 580 Občianskeho zákonníka, vyžadujúcou právny úkon smerujúci k započítaniu voči druhému účastníkovi právneho vzťahu, ktorým nemôže byť s časovým odstupom doručený výpis z účtu, z ktorého by bol spotrebiteľ nútený takéto započítanie dešifrovať.

Na margo určenia neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými už bolo uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/13/2023 zo dňa 08.02.2024 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 4Csp/78/2021-253 zo dňa 03.11.2022), rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/25/2024-254, zo dňa 2. júla 2024, či rozsudky uvádzané súdom prvej inštancie v bode 63. odôvodnenia jeho rozhodnutia.

24. K určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 5 - Záverečné ustanovenia, v bode 5.8 Zmluvy o úvere, v znení: „Dlžník/Spoludlžník súhlasí, aby sa ich platby započítavali v nasledujúcom poradí: a) poplatky podľa ZoÚ, b) úrok z omeškania, c) zmluvný úrok z Úveru, d) splátka istiny Úveru, pričom platí, že v prípade viacerých pohľadávok Banky voči Dlžníkovi/Spoludlžníkovi sa platby Dlžníka/Spoludlžníka započítavajú najskôr na pohľadávky skôr splatné“, odvolací súd uvádza, že v súvislosti s vyššie uvedenou podmienkou žalovaný v odvolaní poukazuje na ustanovenie § 566 odsek 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je dlžník oprávnený modifikovať („určiť inak“) podľa vlastného uváženia spôsob započítavania platieb a sama žalobkyňa si zaškrtnutím políčka „áno“, zvolila takýto spôsob započítavania platieb. Takéto individuálne dojednanie, bez ďalšieho, nemožno preukázať iba zaškrtnutím príslušného políčka, bez toho, aby žalovaný ako dodávateľ preukázal, že bolo skutočne vôľou dlžníka určiť započítanie platieb v takom poradí, že najprv platby budú započítané na náklady spojené s poistením, následne na poplatky, potom na úrok z omeškania, potom na zmluvný úrok, a až v poslednom rade na zaplatenie istiny. Takéto dojednanie nielenže je rozpore so zákonom (§ 566 Občianskeho zákonníka), ktorého prednostné použitie vyplýva z § 52 odsek 2 Občianskeho zákonníka, ale javí sa zároveň ako vysoko nepravdepodobné, aby spotrebiteľ ako dlžník, pokiaľ by mal dostatok relevantných informácií o tom čo vlastne toto zmluvné dojednanie znamená, s takýmto dojednaním súhlasil.

Takéto dojednanie jednostranne odoberá spotrebiteľovi ako dlžníkovi právo na určenie pohľadávok, na ktoré majú byť jednotlivé platby dlžníka započítané, zjavne za účelom úročenia dlžnej istiny, ktorá má byť splácaná až ako posledná. Uvedenou zmluvnou podmienkou je ešte pred vznikom konkrétnej pohľadávky vnútený spotrebiteľovi odklon od dispozitívneho ustanovenia upravujúceho takúto situáciu (§ 566 Občianskeho zákonníka).

Táto zmluvná podmienka je hrubo nevyvážená, pretože nerešpektuje jasný a oprávnený ekonomický záujem spotrebiteľa na tom, aby najskôr splatil istinu úveru, ktorá je základom pre úročenie pohľadávky, ale pripúšťa, v tak závažnej otázke, akou je rozhodnutie o účele platby spotrebiteľa, ľubovôľu dodávateľa. Započítanie splátok, resp. čiastočných plnení najprv na poplatky, potom na príslušenstvo a až v poslednom rade na samotnú istinu, výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spojené s úverom, oproti situácii, ak by sa jeho platby použili v súlade s úpravou § 566 odsek 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že zmluvná podmienka týkajúca sa započítania platieb zhoršuje postavenie

dlužníka oproti ustanoveniu § 566 Občianskeho zákonníka, pretože určuje spôsob započítania platieb, ktorý by bol proti vôli dlžníka, pokiaľ by dlžník logicky žiadal započítať platbu výlučne na istinu dlhu.

Na margo určenia neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými už bolo uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/13/2023 zo dňa 08.02.2024 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 4Csp/78/2021-253 zo dňa 03.11.2022), rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/44/2020 zo dňa 20.04.2025 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/32/2020 - 40 zo dňa 19.08.2020), rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/12/2024 zo dňa 14.05.2024 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 18Csp/1/2022-163 zo dňa 18.09.2023), či rozsudky uvádzané súdom prvej inštancie v bode 64. odôvodnenia jeho rozhodnutia.

25. K zmluvnému dojednaniu v časti V. Čerpanie úveru, jeho úroky a poplatky, v bode 5.8 obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery k predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere (ďalej len OP), v znení: „Ak sa úver stane predčasne splatným v zmysle bodu 6.8 OP, Banka úročí predčasne splatnú časť úveru dohodnutou Úrokovou sadzbou, ako aj zákonným úrokom z omeškania, a to odo dňa, keď sa úver stal predčasne splatným až do okamihu úplného splatenia predčasne splatného úveru“, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020, sp. zn. 5Cdo 42/2020 (R 5/2021), podľa ktorého: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ V zmysle bodu 6.8. OP je banka v rozpore s uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu pri predčasnej splatnosti úveru oprávnená účtovať spotrebiteľovi zmluvné úroky až do úplného zaplatenia dlhu.

Spotrebiteľ nevie predpokladať, či sa do omeškania dostane, a ani nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, preto nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody“. Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1Cdo/94/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/35/2020, 4Cdo/66/2020, 5Cdo/46/2020, 6Cdo/56/2020, 7Cdo/186/2020, 7Cdo/172/2020 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, v dôsledku čoho možno v ňom uvedený právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

So zreteľom na vyššie uvedenú judikatúru najvyššieho súdu odvolací súd konštatuje, že zmluvná podmienka, ktorá v podstate zaväzuje žalobcu platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, keďže ju zaväzovala na platenie úrokov do úplného zaplatenia istiny, pričom v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu má žalovaný ako veriteľ nárok na zmluvný úrok iba za obdobie vopred dohodnuté v zmluve o úvere, ktorým je doba dohodnutá v prípade riadneho splácania úveru, t.j. do času pôvodne dohodnutej konečnej splatnosti úveru.

Uvedená zmluvná podmienka bola určená ako neprijateľná napr. aj rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/3/2025 zo dňa 12.11.2025 a rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 6Csp/12/2025 zo dňa 5.11.2025.

26. Neprijateľnosť a neprimeranosť zmluvnej podmienky uvedenej v časti VIII. Záverečné ustanovenia, v bode 8.4. OP v znení: „Dlžník a Spoludlžník je povinný oznámiť Banke všetky okolnosti, ktoré môžu negatívne ovplyvniť jeho schopnosť plniť záväzky zo ZoÚ, najmä to, že bolo začaté súdne, rozhodcovské, konkurzné, exekučné alebo iné konanie týkajúce sa jeho majetku. Dlžník a Spoludlžník zodpovedá za škodu, ktorá Banke vznikne v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti.“, je aj podľa dovolacieho súdu daná značnou nevyváženosťou uloženou povinnosťou v neprospech spotrebiteľa, keď z nej nie je dostatočne zrejmé, aké skutočnosti boli pre poskytnutie úveru rozhodné a aké zmeny v týchto skutočnostiach má byť dlžník povinný veriteľovi oznámiť. V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-226/12 existencia značnej nerovnováhy môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa tento spotrebiteľ ako zmluvná strana

nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa. Neurčitosť je preto dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistikovaných termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu.

Na podporu tejto argumentácie odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR zo dňa 15.06.2023 sp. zn. III. ÚS 111/2023, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol: „...Pokiaľ ide o požiadavku transparentnosti zmluvných podmienok, ako vyplýva z čl. 4 ods. 2 smernice 93/13, Súdny dvor zdôraznil, že táto požiadavka, uvedená aj v čl. 5 tejto smernice by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale naopak, „... požiadavka jasného a zrozumiteľného formulovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená rovnakou smernicou, sa musí chápať široko“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. 4. 2014, Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, body 71 a 72, ako aj z 9. 7. 2015, Bucura, C-348/14, neuvyverejnený, EU:C:2015:447, bod 52).

Aj táto zmluvná podmienka bola judikovaná ako neprijateľná napr. rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp 74/2022 z 28.11.2022, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 16Csp/42/2024 zo dňa 10.10.2024.

27. K námietke odvolateľa týkajúcej sa nevykonania vylučenia žalobkyne odvolací súd uvádza, že tento postup súdu prvej inštancie nehodnotí ako odňatie možnosti konať pred súdom. Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vždy aj vtedy, ak hrubé vady v postupe prvoinštančného súdu spôsobili, že strane sporu bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom. Prvoradou povinnosťou súdu je totiž zabezpečiť svojou činnosťou výkon spravodlivosti. Navrhovaný dôkaz odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať, nakoľko podstatné pre vyriešenie veci bolo právne posúdenie veci, čo súd prvej inštancie dostatočne a správne hodnotil aj bez vylučenia žalobkyne, pretože otázky, ktoré žalovaný vylúčením žalobkyne chcel zodpovedať, neboli pre právne posúdenie veci rozhodujúce.

28. K námietke žalovaného o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že tento súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa strana žalobkyne domáhala, aké skutočnosti tvrdila, a aké dôkazné prostriedky označila, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovanej strany a prostriedkami jej procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti tak, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie má taktiež riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie od citoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvolaciu námietku za nedôvodnú.

29. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd nepovažoval pre rozhodnutie vo veci samej za právne relevantné. Podľa, už konštantnej judikatúry, tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).